

Nr 1299

Av herr **Hermansson m. fl.**, i anledning av styrelsens för riksdagens förvaltningskontor framställning angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppsatsets fullgörande.

(Lika lydande med motion nr 1027 i Första kammaren)

Vårt samhälle präglas av stora klyftor i fråga om inkomster och sociala förmåner. Kravet på en utjämning har vuxit sig allt starkare. Den debatt kring låginkomst- och jämlikhetsproblemet som sedan länge förts inom den fackliga och politiska arbetarrörelsen har bl. a. under höstens remissdebatt även gett eko i riksdagens kamrar. Riksdagens medansvar för det nuvarande tillståndet har fastslagits, liksom dess ansvar för att en ekonomisk och social utjämning *verkligen påbörjas*.

Mot den bakgrunden är förslaget från riksdagens förvaltningskontor om visstidspensioner för riksdagsledamöter mycket förvånande. Varken lönemässigt eller i fråga om sociala förmåner hör riksdagsledamöterna till de grupper i samhället för vilka förbättringar är oundgängligen påkallade. När det gäller pensionsfrågan står exempelvis en sänkning av pensionsåldern för gruvarbetare och andra inom fysiskt tunga och hälsofarliga yrken främst på dagordningen.

Enligt nu gällande ersättningsstadga erhåller förutvarande ledamot av riksdagen pension från 65 års ålder. Inom ramen för de båda pensionssystemen — den särskilda riksdagsmannapensioneringen och ATP-systemet — föreligger dessutom möjligheten att riksdagsledamot kan beviljas pension *före* 65 års ålder. Kort sagt: riksdagsledamöterna har redan nu betydligt bättre pensionsförmåner än flertalet medborgare i vårt land.

De exceptionellt förmånliga pensionsvillkor som borgarråden i Stockholm, en del kommunal- och landstingsråd samt militärer tillförsäkrats kan enligt vår mening inte utgöra något skäl för att de valda ombuden för Sveriges folk skall ta detta som intäkt för att före de avgörande folkgrupperna i landet ytterligare förbättra sina pensionsförmåner. Motionärerna kan heller icke dela uppfattningen att en riksdagsledamot som lämnar sitt uppdrag vid 45—50 års ålder skulle vara särskilt handikappad på arbetsmarknaden. Om en återgång till vederbörandes tidigare yrke av olika anledningar inte är möjlig, bör ledamotskapet av riksdagen ha gett sådana kunskaper på olika områden att under normala konjunkturer på arbets-

marknaden inget försörjningsproblem skulle behöva uppstå. Denna uppfattning bestyrks av det faktum att sedan 1947 "förtidsriksdagsmannapension" utgått i endast *tre* fall, samtliga på grund av bestående sjukdom.

Motionärerna tror heller inte att de nuvarande pensionsbestämmelserna motverkar en föryngring av riksdagen. Det skulle verkligen vara illa ställt i vårt land om inte andra faktorer än löne- och pensionsförmåner vore avgörande vid nominering av kandidater till Sveriges riksdag.

Med hänvisning till det anförda föreslås,

att riksdagen måtte avslå styrelsens för riksdagens förvaltningskontor nu föreliggande förslag till ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppdragets fullgörande.

Stockholm den 22 november 1968

C. H. Hermansson (vpk) Gustav Lorentzon (vpk) Carsten Thunborg (vpk)

Eivor Marklund (vpk) Sven Hector (vpk) Gunvor Ryding (vpk)
